

berneri jure ja lasti ka kohhe ette tulla. Kui ta omma asja olli ärra rákinud, sai kohhe omma rahha. Rapteni kússimišse peale, miš-párrast temma mitte kohhe omma digust ei olle kátte sanud, sest et se aea-wiitminne temmale suurt kullo teinud, kóstiš kubberner: „Sellepárrast, et sa iggakord, kui minno jure tullid, ikka pimme joobnud ollid, rummalaste ja roppuste rákšid, ei woinud ma sinnust selget arro sada. Agga et sa núüd selge pea, mele ia moištusšega allandlikkult oškad rákida, said sa kohhe omma asja digekš. Joobnud innimešse asja ei woi úkški kohhuš selletada, sest et temmal terwet arro ei olle, waid agga úkšši šonno omma jorro aeab.

Hádda! hádda! teeb kúl wiin
Iggal maal ni kui ka šiin
Meil keš sedda rohkest jowad,
Šnnetust ja kahjo sawad!
Šoom on keige patto emma
Šodik kautab keif omma
Aega, warra, terwišt, nimme!

Hea tóle on ta pimme,
Et ta náhháski ei náe,
Ei móista kuuldes, miš on há!

Keiser ja Hans.

Úkš Saksama keiser ei armašand mitte uhkust, waid káiš saggedaste wanna halli kuega ja nenda ei tunnud tedda keif innimešsed, isšeárraneš need, keš kaugemal ellasiš, ei sanud temmast kógoni arro.

Kord lákš temma liñnašt wálja ja juhtuš úhhe tallomehhega kókto, keš omma póllo peal tóód teggi. Keiser autuš liggi ja ajas Hansuga jutto, kúššiš úhte ja teišt ja Hans kóstiš, miš ta móistiš; agga ta ei tunnud keišrit mitte. Wimaks tuli jut ka keisri peale ja Hans útleš: „Ma šowišsin hea melega úškford Keišrit náhha sada; agga kuida ma sedda woin teha? Kuida kuulda on, ei pea temma kógoni tunda ollema?“

„Dh!“ útleš Keiser, „tulle minnuga liggi